

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa K. K.
przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 2700 zł
(dwa tysiące siedemset zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 stycznia 2018 r.

Powódka wniosła skargę kasacyjną, wskazując na nieważność postępowania, gdyż Sąd Apelacyjny nie dokonał analizy postępowania przez Sąd Okręgowy, w wyniku czego wnioski powódki zostały potraktowane pobieżnie. Skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej oraz występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, wyrażających się w pytaniu, czy wobec likwidacji bankowego tytułu egzekucyjnego, po wielu latach od zawarcia umowy

z bankiem oraz związanymi z tym trudnościami dowodowymi, gdy strona nie jest w posiadaniu żadnych dokumentów bankowych, uzyskanie potrzebnych dokumentów od pozwanego banku na wniosek strony inicjującej postępowanie oraz włączenie ich do materiału dowodowego sprawy przez Sąd pierwszej instancji uzasadnia zastosowanie prekluzji przewidzianej art. 843 § 3 k.p.c. Drugie zagadnienie prawne sprowadza się zdaniem skarżącej do pytania, czy niewydanie w ogóle postanowienia przez Sąd pierwszej instancji w zakresie konieczności uzyskania przez powoda określonych dokumentów od strony przeciwnej uzasadnia zastosowanie art. 162 k.p.c. oraz czy sąd, dopuszczając dowody z tych dokumentów przez czynności konkludentne, włączając je do akt sprawy (nie oddalając wniosków powódki), może je później traktować jako sprekludowane w rozumieniu art. 843 § 3 k.p.c., oraz czy sąd drugiej instancji w ramach kontroli apelacyjnej może wypowiadać się w uzasadnieniu wyroku w zakresie materiału dowodowego, co do którego Sąd pierwszej instancji nie wydał w ogóle postanowienia o przyjęciu go w poczet dowodów. Kolejne zagadnienie, zdaniem skarżącej, to kwestia, jak daleko powinna nastąpić konkretyzacja tezy dowodowej przez stronę (art. 232, 236, i 278 § 1 k.p.c.) w zakresie powołania biegłego z danej specjalności, skoro przedmiotem sporu w przedmiotowej sprawie było roszczenie powódki o pozbawienie wykonalności w całości bankowego tytułu egzekucyjnego natomiast kwoty zadłużenia podane w piśmie komornika sądowego wskazują na nieprawidłowe wartości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powódka powołała się na trzy przyczyny kasacyjne, tj. istotne zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia, nieważność postępowania, a także oczywistą zasadność skargi. Taki sposób motywacji wniosku *a limine* podważa jego zasadność i moc przekonywania, nie można bowiem zasadnie twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona, co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia - oczywistą, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz - a jednocześnie wskazywać na istnienie poważnych zagadnień jurydycznych, wymagających z natury rzeczy pogłębionych rozważań. Taka konstrukcja uzasadnienia pozbawia je racji, zwłaszcza że w ogóle nie uzasadniono - ujętego

w cztery pytania – zagadnienia prawnego, nie tylko nie wykazując jego istotności wymaganej przez art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., ale w ogóle nie podnosząc jakichkolwiek argumentów. Oczywiście, co już od dawna ugruntowano w judykaturze, uzasadnienia przyczyn kasacyjnych, kwalifikujących przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy nie może doszukiwać się w uzasadnieniu podstaw, niezależnie od tego, że chodzi w tym wypadku o zupełnie odmienne metody argumentowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZ 93/06, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2012 r., I CSK 520/11, nie publ.).

Z kolei uzasadnienie pozostałych przyczyn jest pobieżne, niemal zdawkowe, przepełnione krytyką konkretnych ustaleń, która jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalna (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ k.p.c.). W szczególności nie można uznać za uzasadnienie tezy wskazującej na nieważność postępowania, opartej na „niedokonaniu analizy procedowania przez Sąd Okręgowy” oraz „pobieżnym, bez wnikliwej oceny” potraktowaniu pisma z dnia 12 grudnia 2017 r. Jest jasne, ugruntowane w judykaturze i piśmiennictwie, że ewentualne błędy procesowe sądu, niemieszczące się w hipotezie art. 379 k.p.c., nie powodują nieważności postępowania. Takie błędy mogą mieć znaczenie tylko wtedy, gdy wykazano ich istotny wpływ na wynik sprawy, jednak nie powodują nieważności postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1998 r., II CKN 600/97, OSP 1999, Nr 3, poz. 58; z dnia 18 stycznia 2005 r., II PK 151/04, OSNP 2005, nr 17, poz. 262).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw